

خیالشان راحت است مجلس ملی مرکب از نمایندگان مردم هست و دولت تخطی نمی‌کند. چرا تأکید می‌شود مجلس در این مناسبات حتماً حضور داشته باشد؟ می‌خواهم مجموع بایسته‌های قانون اساسی را کنار هم بگذارم: نخست اینکه نمایندگان مستقیم مردم باید در جریان تصمیم‌گیری باشند و شفافیت مصوبات مجلس، آگاهی افکار عمومی از گستره و ادله تصمیمات و اقدامات، رهاورد این تدبیر است؛ چون بنا بر فرض طبق اصل ۶۹ مجلس علنی است و وقتی در مورد این‌ها بحث شود همه باخبر می‌شوند. همان محدودیت‌های ضروری که ممکن است به خیلی‌ها آسیب بزند، در جریان این گفت‌وگوها باعث تزیق آرامش به جامعه می‌شود و اینکه مردم بدانند نمایندگان به این ابعاد توجه دارند و در حد امکان به آن فکر می‌کنند.

من در یادداشتی که نوشتم، گفتم با هر دلیل و بهانه و مستمسکی از اصل ۷۹ عبور شده، یعنی از ظرفیت صریح اصل ۷۹ استفاده نشده است و این قلت آوردن که شرایط نظیر آن ممکن است شامل بیماری‌های واگیردار نشود؛ حتی با این فرض که مشمول اصل ۷۹ است. به هر دلیل دولت از این فرصت استفاده نکرده، در شورای عالی امنیت ملی ابتکار عمل با دولت است، در اصل ۷۹ ابتکار با رئیس دولت است. اکنون باید سعی کنیم برای اینکه قانون اساسی در این وضعیت اضطراری هم پاس داشته شود، الزامات قانون اساسی در مورد مصوبات ستاد ملی کرونا هم رعایت شود؛ علنی بودن مذاکرات این سه، انتشارات مصوبات و تصمیمات خیلی مهم است. الآن چه کسی به‌طور کامل از محتویات دقیق این مصوبات و تصمیمات اطلاع دارد؟

تیبین دلایل ضروری بودن این محدودیت‌ها این است که قرار است مردم بپذیرند و بر اساس آن رفتار کنند؛ پس باید برایشان روشن شود، نمی‌گویم نشده، اما الزاماتی وجود دارد. من از معیارهای اصل ۷۹ در تعیین بازه زمانی دقیق برای محدودیت‌ها استفاده می‌کنم و در کالبد ستاد ملی مبارزه با کرونا می‌آورم.

ترسیم روشن انواع محدودیت‌ها و به‌ویژه طریق جبران خسارت احتمالی خیلی مهم است. الآن مردم با حجم عظیمی از وعده‌های کرونایی مواجه هستند؛ چه تضمینی برای عمل به وعده‌ها وجود دارد؟ از جمله اینکه این مقدار وام با این درصد داده خواهد شد، قسط وام‌ها را هم نمی‌خواهد بپردازند! وعده‌ها به نظر ما الزام‌آور است. بیشتر منظور قوه مجریه است؛

به وضعیت مردم ارتباطی پیدا نمی‌کند؛ مثلاً کاروری تبصره‌ای در قانون انتخابات و اینکه سال‌ها دنبال اصلاح قانون انتخابات بودند؛ ولی اتفاقی نمی‌افتاد و دقیقاً در این برهه که اولویت‌های دیگری وجود دارد، دوباره بحث پیگیری این تبصره به قانون انتخابات مطرح شده است. نظر شما در این باره چیست؟

نیکونهاد: لزوم ورود مجلس به اولویت‌ها طبیعی است و انتظار ملت از نمایندگانشان این است که به اولویت‌های جامعه بپردازند. اولویت‌های دوران کرونا هم مشخص است. الآن مباحث متعددی به لحاظ معیشتی مطرح شده و وقتی می‌گوییم «معیشتی»، نمی‌خواهیم به بحث سیاسی - اقتصادی بپردازیم؛ می‌خواهیم درباره دواصل ۳ و ۴۳ صحبت کنیم. این‌ها فقط برای شرایط معمولی نیست. بر طبق «اصل ۳»، دولت وظایفی دارد و در اصل ۴۳، آن وظایف اقتصادی بر دوش دولت است؛ جبران خسارت‌های مشاغل که از بین رفته است و خیلی از مسائلی که الآن وجود دارد. قانون انتخابات هم البته قانون مهمی است و ای کاش قبل از انتخابات اصلاح می‌شد و لازم است انجام شود؛ بالاخره قوه عاقله کشور باید اولویت بندی کند.

قانون اساسی با اصرار مقرر کرده که مجلس همیشه در ساحت نظام حقوقی وجود داشته باشد؛ مانند اصل ۶۳ و ۶۸ که مشروح مذاکرات از این تأکید مملو بوده،

ترسیم روشن انواع محدودیت‌ها و به‌ویژه طریق جبران خسارت احتمالی خیلی مهم است. الآن مردم با حجم عظیمی از وعده‌های کرونایی مواجه هستند؛ چه تضمینی برای عمل به وعده‌ها وجود دارد؟ از جمله اینکه این مقدار وام با این درصد داده خواهد شد، قسط وام‌ها را هم نمی‌خواهد بپردازند! وعده‌ها به نظر ما الزام‌آور است. بیشتر منظور قوه مجریه است... در نظام حقوقی، مجلس جایگاه روشن و اثرگذاری دارد. مجلس باید اثرگذار باشد و نمی‌تواند صلاحیت‌های خود، از جمله صلاحیت اصل ۷۹ را تفویض کند.

راهکار این بود که بودجه به‌صورت ۸۵ بررسی شود؛ یعنی به کمیسیون تلفیق تفویض گردد که آن ایام در شورای نگهبان بررسی کردیم و نظر بر این بود که چون اصل ۸۵ می‌گوید ناظر بر قوانین آزمایشی است و از این حیث می‌خواست به این اصل استناد و تفویض شود، قوانین آزمایشی در مقابل قوانین دائمی هستند و این دوگانه به این صورت است. قانونی که خودش یک ساله است و معنای زمان موقت و آزمایشی آن این می‌شود که بگوییم در زمانی کمتر از یک سال باشد؛ برای شش ماه که وجهی نداشت. برای همین شورا این شرط و استناد را نپذیرفت و آقایان به آن بحث حکم حکومتی تمسک کردند و مشکل حل شد. این امر به لحاظ قانونی قابل توجیه و پذیرش است؛ ولی به نظر می‌رسد می‌شد با شرایطی که داریم از آن صحبت می‌کنیم و مجلس بر صلاحیت خود پافشاری کند و از طرق موجود کار را پیش ببرد. البته باید شرایط واقعی را هم در نظر بگیریم؛ شاید مجلس خود را مشمول مصوبات این ستاد می‌دانست.

پرسش بعدی در خصوص اولویت‌سنجی‌ها است؛ به‌ویژه همین اخیر که دوباره برگزاری جلسات مجلس دارد پیگیری می‌شود و مصوباتی در دستور کار قرار می‌گیرد که با شرایط فعلی همخوانی ندارد و

